

Grundsætninger maatte være, efter hvilke Næringsforholdene i Fremtiden ſkulle ordnes. Man har altsaa ikke endnu ſaadanne Grundſætninger, og dog behandler man her en Lov, ſom ſkal udgjøre en Deel af vor tilkommende Nærings-Lovgivning. Men hvilke ere da Principerne i denne foreliggende Lov? Ja, det troer jeg heller ikke, man veed. Det har derfor et heelt beſynderligt Sammenhæng med denne Lov. Den ſkal udgjøre en Deel af den almindelige Næringslovgivning og naturligviis paſſe vel ind i den; det indrømme viſtnok Alle at være dens Beſtemmelse. Men hvilke ere Principerne i den almindelige Næringslovgivning, ſom vi have i Vente? Det veed Ingen, og hvilke ere de Principer, ſom her ere fulgte? Ja, det veed heller Ingen, idetmindſte har jeg ikke været ſaa heldig at høre Nogen udtale det hidtil. Under diſſe Omſtandigheder troer jeg, at der vil være al Opfordring til i ſelve Loven at udtale, at det kun er noget Foreløbigt. Udtaler man dette i Loven, ſaa har man tilſtaaet Sandheden, ſaa har man tilſtaaet, at man i Grunden ikke endnu veed Beſked i denne Henſeende, at denne Sag er for ny til, at den kan være tilbørlig og modent overveiet. Jeg har derfor foreſlaaet ved en ny § 7 at betegne Loven ſom gjældende til 1ſte Januar 1859. Indtil den Tid, i Lovbet af omtrent 3 Aar, vil man ſaae Leilighed til at ſee, hvorledes Sagerne ſtille ſig, og hvilken Virkning denne Lov vil have, og, derſom det da gaaer i Opfyldſe, ſom er ſpaaet af flere ærede Medlemmer, at, naar man forſt ſaaer Loven, ſaa ville Alle blive i høi Grad tilfredsſtillede derved, ſaa kan man jo ingen Betænkelighed have ved at gaae ind paa Vndringsforſlaget; thi, naar den Tid kommer, ſaa vil man jo ſtorre ind paa Rigsdagen med Petitioner og bede den endelig at fornye denne Lov og maafkee endog udvide den i forſkjellige Retninger. Jeg troer derfor, at det vil være fordeelagtigt, og ikke i noget Tilfælde betænkeligt, at vedtage det Vndringsforſlag, jeg har tilladt mig at ſtille.

Timestad: Jeg troer rigtignok, at den ſidſte ærede Taler, ſom har fremsat Vndringsforſlaget, har ſtillet Sagen paa et ganſke forunderligt Standpunkt. Det kan ikke være Hen-

ſigten, at vi ved at behandle dette Vndringsforſlag ſkulle forfølge Lovforſlagets hiſtoriske Gang, og jeg ſkal derfor ikke videre ledſage den ærede Taler paa dette hiſtoriske Gebeet, men kun bemærke, at der dog er indløbet adſkillige Feil i denne hans hiſtoriske Betragtning. Til Exempel er det ikke den „man“, der tog Brændevinen ud, ſom har ſat Allet i ſtedet, og den „man“, der har ſat Allet i ſtedetfor, har ikke taget Brændevinen bort (ſi ſcher: Ja, det har jeg heller ikke ſagt!). Ja, naar man ikke mener den ſamme Perſon; naar man ſiger: „man“ har taget Søm ud og ſat Sirup i ſtedetfor v. ſ. v., ſaa bør man gjøre opmærksom derpaa; det ſkylder man det ſamlede Thing. Jeg ſkal heller ikke videre gaae ind paa den Fremſtilling, ſom den ærede Rigsdagsmand gav af, at Lovforſlaget havde ſtillet Salt og Svoſtikker ſammen, ſkjøndt det ene var en Dalers Artikel og det andet en Skilling Artikel. Det er jo ganſke viſt Noget, ſom man i høi Grad maa oprøres over; men jeg troer dog nok, at Loven desuagtet kan gaae ud; og, ſelv om vi Alle lade os paavirke af en moraff Indignation i ſaa Henſeende, ſaa kunne vi dog viſtnok overvinde de phyſiſke Ubehageligheder, der ere forbundne hermed. Det, ſom det egentlig ſynes mig, at det her kommer an paa, det er, om det ſtillede Vndringsforſlag udretter det, ſom den ærede Rigsdagsmand tilſigter; thi det Dvrige, ſom han udtalte om Loven, ſynes mig langt bedre var kommet frem ved en af de 3 Behandlinger, ſom den her har gjennemgaaet. Det, ſom foreligger her, er altsaa kun Vndringsforſlaget og ſlet ikke Andet. Jeg kunde forſtaa, naar man ſagde om denne Lov, ſaaledes ſom Kjøbſtæderne ſige: Den er ſaa forfærdelig ſkadelig, at den vil ruinere os, — at man da kunde finde paa at ſige: Den ſkal forſt gjælde fra 1859; det kunde jeg forſtaa; thi af et ſaadant Forſlag kunde man, derſom det gik igjennem, vente et Reſultat; man kunde vente, at Folk inden 1859 være komne til bedre Beſindſe og til at indſee, enten Kjøbſtæderne havde Ret eller ei. Jeg kan ogſaa forſtaa, at, derſom man meente, at Loven overhovedet ikke var ſaa forfærdelig ſkadelig, men at man behøvede en vis Tid til at ordne ſig